

ОТКРОВЕНИЕ 12

НЕВИДИМАТА ВОЙНА

Прочит: Откровение 12

Като малък много обичах да разглобявам различни неща. Родителите ми разказват, че това им причинявало известно неудобство – желанието ми стигало само до там да надникна и да видя какво има вътре, след което интересът ми изчезвал. Ето защо те държали повечето инструменти далеч от мен (или пък мен далеч от инструментите).

Познавам големи хора, които са също толкова любопитни. Някои от най-големите учени са такива – те просто искат да знаят как работят нещата и защо се случват точно по този начин. Даже и обикновените хора желаят да разбират, да надникнат зад сцената и да видят защо нещата в живота стават така. Това е причината хороскопите да се радват на такава популярност, а гледачките във варненската морска градина да не остават гладни.

Ние искаме да знаем. И книгата Откровение Йоан донякъде отговаря на това наше любопитство, макар и вероятно не точно по начина, по който желаем. Цялата книга се разделя на 2 части:

Първата част – гл. 1-9 – ни казват какво се случва. Втората – гл. 12-22 гл. – ни казва защо тези неща се случват. Йоан повдига завесата и ни показва неща, които не виждаме, но които са много реални. По средата, между тези две части се намират 10-11 глава, които ни напомнят, че има нещо по-важно от това да знаем - мисията и задачата на църквата е да споделя благата вест.

Хенри Нюмън казва: *“Бог се радва не защото проблемите на този свят са решени, не защото цялото човешко страдание и болка са били премахнати, не защото хиляди са били обърнати и сега славят Бога, а защото едно от Неговите деца, което е било изгубено се е намерило.”*

Ние се борим за всеки човек.

Но сега, след като сме казали всичко това (което надявам се няма да забравим) ние достигаем до 12 глава и продължаваме разглеждането на книгата.

Първото нещо, което трябва да кажем за Откровение 12 е, че тя не е хронологическо продължение на предишната част. На практика краят на историята от християнска гледна точка завършва в края на глава 11 с второто завръщане на Христос.

11:15-18 И като затръбни седмият ангел, се чуха силни гласове на небесата, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос; и Той ще царува за вечни векове. И двадесет и четиримата старейшини, седящи пред Бога на престолите си, паднаха на лицата си и се поклониха на Бога, като казваха: Благодарим Ти, Господи Всемогъщи, Който си и Който си бил, за това, че си изявил голямата Си сила и царувайш Земните племена се разгневиха; но дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите и да дадеш наградата на

слугите Си, пророците, и на светиите, и на онези, които се боят от Твоето име, малки и големи, и да погубиш тези, които погубват земята. Казал това в 12 глава Йоан не описва какво се случва след второто идване на Христос. Той се връща към събития, които се случват преди това, но ги представя от друг ъгъл.

За да разберем какво казва той ние трябва да се върнем много назад във времето, до самото начало на нашите библии:

Бит. 3:15 Ще поставя и вражда между теб и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата.

Това са думите, които Бог казва на човека веднага след неговото грехопадение. Хората са престъпили заповедта на Бога и тяхното непокорство ги е отделило от Него. В света влизат греха и смъртта и нищо повече няма да е същото. Но заедно с това Бог дава едно пророчество, едно обещание за бъдещо възстановяване, за един Спасител, Който ще освободи човечеството от проклятието и ще победи змията-сатана – неговият враг. Започва една битка между „*потомството на жената*” и „*потомството на змията*”, която продължава през цялата човешка история и кулминира в раждането, живота, смъртта и възкресението на Исус Христос, Който е обещаното от Бога „*потомство*.” Ние не я виждаме явно, тя се развива зад сцената, но това не я прави по-малко реална.

12 глава от Откровение на Йоан описва тази война.

12:1-5 И голямо знамение се яви на небето - жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ и на главата ѝ венец от дванадесет звезди. Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди. И друго знамение се яви на небето и, ето, голям огненочервен змей, който имаше седем глави и десет рога и на главите му седем корони. А опашката му, като завлече една трета част от небесните звезди, ги хвърли на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изяде детето ѝ, щом роди. И тя роди мъжко дете, което ще управлява всички народи с желязна тояга; и нейното дете беше грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия престол.

Виждаме три образа: жената, детето и змея.

Не е трудно да разберем, че змеят е *сатана*. Той е наречен така в ст. 9 Той е *червен* – червеното е символ на смърт и разрушение в цялата книга Откровение. Това е показано и от неговото описание – той е дракон или змей – едно ужасно, митично чудовище, което предизвиква страх. Главите, рогата и короните показват, че той притежава голяма сила и власт. ст. 4 *А опашката му, като завлече една трета част от небесните звезди, ги хвърли на земята;*

Може би това е загатване за бунта на сатана, при който той повлича множество небесни същества. Едно нещо е сигурно - той има сила и управлява целия свят по всяко време. Когато Исус беше изкушаван едно от нещата, които дявола Му каза беше точно това: „*Ако паднеш и ми се поклониш ще Ти дам целия свят понеже на мене е даден и аз го давам на когото си поискам.*”

Това, разбира се, не означава, че всичко около нас е зло, но означава, че не можем да очакваме да постигнем някакво съвършено общество нито пък, че малко по малко проблемите в света ще изчезнат. Когато дойде демокрацията много хора смятаха, че това ще стане. Много скоро разбраха, че са сбъркали. Сега има подобни очаквания след като ни приеха в ЕС, но отново се оказва, че имаме други проблеми. Всъщност проблемите са толкова големи, че сега някои хора гледат с носталгия към времето на комунизма.

Ст. 5 и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изведе детето ѝ, щом роди.

Имаме една страховита фигура, която се подготвя да погълне едно малко дете. Това е втория образ и той е също така ясен.

В ст. 5 се казва, че това дете *ще управлява всички народи с желязна тояга*. Този език е взет от

Псалм 2:1-9 Защо се разоряват народите и племената намислят суета? Опълчват се земните царе и управниците се наговарят заедно против Господа и против Неговия Помазаник, като казват: Нека разкъсаме връзките им и нека отхвърлим от себе си въжетата им. Този, Който седи на небесата, ще се смее; Господ ще се поругае над тях. Тогава ще им продума в гнева Си и в тежкото Си негодувание ще ги смути, като ще каже: Но Аз поставих Царя Си на Сион, святия Мой хълм. Аз ще извяя постановлението; Господ Ми каза: Ти си Мой Син; Аз днес Те родих. Поискай от Мен и Аз ще Ти дам народите за Твое наследство и земните краища за Твое притежание. Ще ги съкрушиш с желязна тояга, ще ги строшиш като глинен съд.

Това е Исус Христос. Забележете обаче колко противоположни са образите. Малко момче се изправя срещу едно страшно чудовище. И накрая детето е победителя. Йоан, като че ли иска да внуши на своите читатели един важен урок: Нещата не винаги са такива каквито изглеждат. Христос беше разпънат на кръст, но накрая победи. Църквата по времето на Йоан е малка група от преследвани хора, които са уплашени и не знаят какво ще им донесе бъдещето. Но тя побеждава - 200 г. по-късно църквата помита езическата култура, а християнството е обявено за държавна религия.

Можем да видим този парадокс дори и в нашата собствена история като църква. Спомням си как преди време Георги разказваше за събарянето на старата църква. Гледах как събарят църквата, каза той, и си мислех какво бъдеще има. Но години по-късно се оказва, че имаме бъдеще.

Това е, което Йоан иска ние да разберем от сблъсъка на змея с детето.

Третият образ е жената и той е най-неясният в главата.

Йоан вижда жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ и на главата ѝ венец от дванадесет звезди

За да го разберем правилно ние трябва да видим неговата връзка със Стария Завет:

Бит. 37:9-10 А Йосиф видя и друг сън и го разказа на братята си: Ето, видях още един сън, че слънцето и луната и единадесет звезди ми се поклониха. Но когато разказа това на баща си и на братята си, баща му

го смъмра: Какъв е този сън, който си видял? Дали наистина аз и майка ти, и братята ти ще дойдем да ти се поклоним до земята?

Този текст съдържа много от елементите, които откриваме и в Откровение. Слънцето, луната и 12 звезди в този сън са свързани със семейството на Яков. С други думи Йоан говори за Израел, от когото се ражда Христос. Но ако се вгледаме внимателно в текста веднага ще ни направи впечатление нещо необичайно.

12:17 Тогава змеят се разяри против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и свидетелството за Исус;

Потомците на жената родила Исус вярват в Него. Това не може да е физическият Израел, който продължава да отхвърля Месията. Тук Йоан говори за Божия Израел – тези, които вярват в Исус те са истински евреи и истинския Божий народ (Откр. 7). Тези хора може и да не са всички евреи по етнически произход, но са свързани с Месията (ср. Римл. 2:28-29; 9:6-8; Гал. 3:26-29).

И ние знаем кои са тези хора – църквата. Някой ще каже Църквата ли ражда Христос? Нали църквата е основана след като Христос се възнеса? Така ли е наистина?

Деяния 7:37-38 Този е същият Моисей, който каза на израелтяните: "Бог ще ви издигне от братята ви Пророк, както издигна и мене. Това е онзи, който е бил сред църквата в пустинята заедно с ангела, който му говореше на Синайската планина, както и с бащите ни, който и прие животворни думи, да ги предаде на нас;

За Йоан църквата и Израел са едно и също нещо. Той вижда църквата в Стария Завет и Израел в Новия Завет и това са хората, които истински познават и следват Бога.

Бог никога не се ограничавал до един единствен определен народ. Някой ще каже: Не е така – в Стария Завет работеше единствено с евреите. Наистина ли е така? Какво да кажем за Мелхиседек, Валлам (за известно време), разноплеменното множество излязло с етническите евреи от Египет, Раав, Нееман, Ниневия, Навухудоносор, Рут. Всички те са станали част от Божия Израел и от църквата. И ние можем само да предполагаме за колко още не знаем.

И така ние уточнихме образите. Сега да видим какво се случва.

12:4 и змеят застава пред жената, която щеше да роди, за да изяде детето ѝ, щом роди.

Йоан описва опита на сатана да унищожи Христос и да Му попречи да извърши Своята мисия. Евангелията ни показват няколко примера за това: (1) гълпата в началото на служението Му. (2) Хората, които вземат камъни, за да го убият след като казва *Аз и Отец сме едно* (Йоан 8) (3) фарисеите, които заговорничат срещу Него. Накрая, когато Христос умира на кръста, изглежда, че сатана е спечелил. Но той не е. Исус възкръсва и се възнеса при Бога както казва и Откровение. Това донася нашето спасение.

Веднага четем за последствията от това.

12:7-9 И стана война на небесата: излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; обаче те

не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето беше свален големият змей, онази старовременна змия, която се нарича дявол и Сатана, който мами целия свят; свален беше на земята, свалени бяха и ангелите му заедно с него.

За какво говори Йоан тук? Дали става дума за някакво време в бъдещето. Не. Той говори за резултата от деото на Христос. Неговото раждане, живот, смърт на кръста, възкресение и възнесение нанасят огромно поражение на сатана. Дотолкова, че Йоан го описва като неговото падане от небето (виж напр. Кол. 2:15; Лука 10:18; Йоан 12:31).

Битката е спечелена, иска да ни каже той. Спасителят е дошъл. Потомството на жената е смазало главата на змията (Бит. 3:15).

Следващите стихове казват точно това:

12:10-12 И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос; защото бе свален клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог. А те го победиха чрез кръвта на Агнеца и чрез словото на своето свидетелство; защото не обичаха живота си дотолкова, че да бягат от смърт. Затова веселете се, небеса, и вие, които живеете в тях. Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време.

Текста съдържа и още един детайл – победата може и да е спечелена, но битката все още продължава. Когато през втората световна война съюзническите сили стъпват на брега на Нормандия не остава никакво съмнение чия ще е победата. Но Германия продължава да се съпротивлява още известно време. Нещо подобно казва Йоан. Делото на Христос е извоювало победата, няма никакво съмнение в нея, но сатана все още продължава да се съпротивлява. Виждайки своето поражение той с още по-голяма ярост воюва срещу църквата – тези, които принадлежат на Христос. 12:6, 14 *Тогавата жената побегна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни И бяха дадени на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там, където я хранят за време и времена, и половин време, скрита от лицето на змея.*

1260 дни или време, времена и половин време е периодът между първото и второто идване на Христос, за който вече говорихме. Текста има аналог с Изход 19:4 *Вие видяхте какво сторих на египтяните, а как носих вас на орлови крила и ви доведох при Себе Си.*

Йоан се връща към този добре известен на запознатите със Стария Завет хора израз, за да подчертае, че Бог пази църквата Си. Тази последна битка е сравнена с изхода от Египет. Бог извежда Своята църква от едно ново робство – робството на греха и сатана, пази я и работи мощно сред нея. Тя може да минава през трудности, но няма да бъде победена, накрая ще бъде победител.

12:15-16 И змеят изпусна след жената от устата си вода като река, за да направи да я завлече реката. Но земята помогна на жената, защото

земята отвори устата си и погълна реката, която змеят беше изпуснал от устата си.

Текста изглежда много тайнствен. Но той всъщност е доста ясен ако отново се обърнем към Стария Завет.

Числа 16 ни разказва историята за бунта на Корей Датан и Авирон – тримаевреи, които оспорват водачеството на Аарон. Бог заповядва двете страни да бъдат подложени на изпитание, което ясно да покаже с кого е Господ. Когато това става земята се отваря и поглъща бунтовниците. Йоан взема този текст и го прилага по нов начин към ситуацията: Начинът, по който сатана води своята война е чрез лъжи, измами, обвинения и клевети. Цялата история на църквата е съпътствана от лъжеучения, които се опитват да отклонят хората от Христос. През 1 век християните са били обвинявани, че са вредни за обществото, че убиват малки деца и пият кръв, че се предават на кръвосмешение и дори че са атеисти. Комунизма учеше, че църквата е вредна за обществото, а нейните най-ревностни членове трябва да бъдат превъзпитани – най-често в трудови лагери като Белене. А днес християните, които държат твърдо да бъдат последователни в своята вяра лесно биват определяни като фанатици. Но точно както земята поглъща тези фалшиви водачи клеветящи Божиите избрани така ще става и днес. Този порой от мръсотия няма да е в състояние да удави истината.

Това е чудесното послание, което Откровение 12 отправя към нас. Но когато я чета аз си мисля за още нещо.

Когато бях по-малък обичах да гледам гледах филми и си мислех – ех, да можех и аз да живея във време, в което се случват такива вълнуващи неща. Сега съм по-голям и съм намалил филмите, но вече си мисля нещо друго: Всъщност ние живеем в такова време. Йоан повдига края на една завеса и ни помага да видим, че ние сме участници в една война. Тя е започнала много отдавна, а ние живеем в самия ѝ край – в един от най-напрегнатите и интересните моменти – когато се водят последните и най-жестоки битки, но когато изхода вече е определен.

Дали ние се възприемаме по този начин? Би трябвало понеже военният език е характерен за целия Нов Завет, който четем:

1 Тим. 1:18 *Това поръчение ти предавам за да воюваш според него в доброто войнстване*

1 Тим. 6:12 *Подвизавай се в доброто войнстване на вратата*

2 Тим. 4:7 *Аз се подвизавах в доброто войнстване*

2 Тим. 2:3 *Съучаствай в страданията като добър войник на Исус Христос*

Ефесяние 6:13 – *Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден и като надвиете на всичко, да устоите*

Забележете какво пише Павел *според доброто войнстване*. С това той намеква, че има и войнстване, което не е добро. Всъщност няма защо да намеква – ние всички сме се срещали с това „недобро войнстване.” Виждали сме я във война, която понякога се води между църквите. Виждали сме я във войната вътре в църквите. Виждаме я във войната за

тълкуване на книгата Откровение. Всичко това са неща, за които нито си струва нито е полезно да воюваме. Не за такава воюване говори Йоан.

Има други неща срещу които си струва да воюваме – срещу апатията, аморалността, безверието, които се ширят в обществото. Някой ще каже: Какво можем да направим? Ние сме само едни малки, слаби хора? Отново апостол Павел отговаря на друго място:

2 Кор. 10:3-4 Защото, ако и да живеем в плът, по плът не воюваме. Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне на крепости

Добре, но как можем да воюваме? – чрез молитва, свидетелство, свят живот. Тези неща носят промени, които траят за вечността. Дали ги използваме? Или понеже не виждаме непосредствено какво става зад завесата ние смятаме, че изобщо не става нищо? Това са неща, които двамата апостоли – Йоан и Павел – повдигат пред нас. А отговорът всеки от нас трябва да го даде пред себе си и пред Бога.